Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ☆ nr. 42 (498) miercuri 23 mai 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

NU TREBUIE să vă temeți

V-am arătat, acum două numere, cele trei tipuri de probleme la care se încurcă adesea școlarii. Imi amintesc, de pildă, că la un examen am dat unui școlar să rezolve o problemă în care se cerea să se afle cît reprezintă ca valoare 0,5 din 8.

— E o problemă ușoară, gîndi băiatul, și-am s-o rezolv repede. N-am decît să-l împart pe 8 la 0,5 și i-am aflat valoarea.

Mare i-a fost mirarea băiatului cînd, în urma acestei împărțiri, căpătă rezultatul 16, o valoare de două ori mai mare decît însuși numărul dat! Crezu că a făcut o greșeală de calcul și reluă problema de la început. Degeaba însă. Rezultatul rămînea tot 16. Calculul nu era greșit.

Dar, dacă n-a greșit la calcul, băiatul a greșit în schimb la judecarea problemei. Dacă băiatul s-ar fi uitat cu atenție, și-ar fi dat seama cu ușurință că 0,5 reprezintă, ca valoare, jumătate din 8, adică 4. Dar ce operație trebuie să folosim ca să ajungem la acest rezultat? Dacă am transforma fracția zecimală (0,5) în fracție ordinară $\left(\frac{5}{10}\right)$ e ușor să ne dăm seama că vom înmulți numărul cu fracția ($8 \times \frac{5}{10} = 4$).

De aici e limpede că, ori de cîte ori vom avea de aflat valoarea unei fracții (zecimală sau ordinară) sau a unui număr de procente dintr-un număr dat, vom înmulți numărul dat cu fracția sau cu numărul de procente exprimat în sutimi. Operația inversă o vom face atunci cînd ni se dă valoarea fracției sau a unui număr de procente și trebuie să aflăm numărul.

Opriți-vă, copii, asupra celor trei tipuri de probleme enumerate în numărul trecut, încercați să faceți mai multe exerciții și încercați să ajungeți singuri la definiție. Să înțelegi ceea ce înveți, iată secretul învățăturii.

Am avut adeseori prilejul să văd copii care memorizaseră tot felul de definiții și demonstrații și totuși n-au putut să rezolve probleme simple. Și am văzut copii care pătrunseseră bine materia, fără ca totuși să-și încarce memoria cu fel de fel de definiții și demonstrații, și care au rezolvat minunat probleme foarte grele.

Matematica cere în primul rînd o judecată limpede. Iar aceasta o capeți numai după ce te-ai străduit să rezolvi multe probleme, să înțelegi mai bine raportul dintre datele problemei și cele pe care ți se cere să le afli.

Pînă la examen nu mai este multă vreme. Știu că acest scurt interval le dă multora emoții. Dar nu trebuie să vă temeți, copii. Profesorii n-au să vă ceară „chițibușuri", ci ei vor să vadă dacă voi ați înțeles materia din anul acesta, dacă ați reținut esențialul.

Prof. Nicolae GHINESCU
comuna Găleteni, raionul Olteni,
regiunea București

Mîini vrăjite...

Pe tovarășul profesor Bumbu Andrei, de la Școala nr. 40 mixtă din București, copiii îl iubesc mult. Nu numai pentru că este un om mereu vesel, ci și pentru că de la el au învățat lucruri minunate.

Cînd l-au văzut pentru prima oară răsucind cu repeziciune o bucată de sîrmă, iar din acea bucată de sîrmă au văzut cum răsare un grătar de toată frumusețea, copiii au rămas cu gura căscată. „De bună seamă, profesorul nostru are mîini vrăjite" — s-au gîndit ei.

De aceea, activitatea cercului „mîini îndemînatice" pe care, cred că ați înțeles, o conduce tovarășul Bumbu, s-a bucurat, din primele clipe, de participarea unui mare număr de pionieri. Cum să nu dorești să înveți a lucra fel de fel de lucruri din sîrmă sau lemn?

Și iată că, dintre toți pionierii, s-au ales unii care au dovedit multă îndemînare. De pildă Redal Ion, dintr-a V-a A, poate să-ți facă acum un grătar aproape tot atît de repede și de bine ca și tovarășul profesor.

Mai greu e însă să lucrezi perii de ghete. Vezi, aci se cere mai multă atenție, mai multă pricepere. Trebuie să introduci smocurile de păr de cal sau de porc în niște orificii anume făcute și apoi să le legi cu sîrmă în așa fel, încît să nu se mai desfacă ani întregi. Dar Rocheanu Costel dintr-a V-a B nu se sperie de asta. Am văzut cu ochii mei periile făcute de el și, pe cuvînt vă spun, nu se deosebesc cu nimic de cele care se găsesc de vînzare la magazin.

Nu se poate să vorbesc despre pionierii cei mai îndemînatici fără să amintesc de Vîlcu Andrei, colegul de clasă al lui Redai. Vîlcu e specialist în cuiere. Dar nu așa, orice fel de cuiere, ci dintr-acelea sculptate artistic cu dalta, în lemn.

Fără îndoială că toate obiectele lucrate de cei de la „Mîini îndemînatice" pot fi folosite în gospodărie spre marea bucurie a mamelor.

Iar tovarășul profesor Bumbu, cu toate că pionierii l-au „furat" meseria, nu e de fel supărat, ci, dimpotrivă, e foarte vesel cînd Redai, Rochianu și alții reușesc să facă obiecte frumoase.

A. WEISS

O excursie

Cînd grupul de copii a ajuns la gospodăria agricolă colectivă, tractoarele plecaseră de mult pe ogoare. Deodată însă zăriră ivindu-se de după șopron un tînăr în salopetă de tractorist.

— Vine cineva. Avem noroc... șopti unul dintre copii

— Bună dimineața! îl salută pe tractorist un întreg cor de voci.

— Bine-ați venit! Și tractoristul le zîmbi prietenos. Da' cu ce treabă pe la noi?

Din grupul de copii se desprinse Liviu Brătuleanu. Incurajat de vorba prietenească a tînărului, el i se adresă în numele celorlalți.

— Știți, noi sîntem de la Școala nr. 2... De aici, din Sebeș. Și am vrea... am vrea să vedem un motor de tractor. Dar știți, așa — mai de-aproape...

Abia pe la 9 și jumătate au plecat ei de la G.A.G. După ce văzuseră motorul, felul cum funcționează, mergeau acum la cîmp, să vadă tractoarele la lucru.

In drum, copiii se abătură pe la „Atelierul de strungărie și reparații".

De cum intrară în atelierul propriu-zis, copiii începură să vorbească între ei. Se uitau la mașinile în plin lucru și nu se mai săturau privind. Cîțiva se strînseră în jurul unui muncitor frezor, iar alții mai îndrăzneți, se duseră pînă în fundul atelierului, unde nu mai slăbeau din ochi universalul unui strung, care se învîrtea cu repeziciune.

Cînd sosi maistrul atelierului și începu să le vorbească, copiii se și grăbiră cu întrebările.

— Tovarășe maistru, aș vrea să știu dacă strungul poate merge și cu un motor alimentat de o stație de curent continuu, intrebă Ion Huzu.

— Iar eu nu pot să pricep cum de se poate ca motorul electric să meargă și totuși strungul să nu funcționeze, adică să stea așa... și Elena Tincu arătă cu mîna spre universalul unui strung.

Bineînțeles, maistrul, deși avea alte treburi de rezolvat, le explică copiilor deîndată.

★

...Cînd o porniră spre casă, sosise vremea prînzului. Nici unul dintre pionieri nu se plîngea însă că și-ar fi irosit timpul petrecut în excursie. Cu cele ce mai adăugase profesorul, cu cele ce văzuseră, cu ceea ce mai știau și ei, copiii repetaseră, pe îndelete, aproape întregul capitol de electricitate din „Fizică".

„Cred că după ce vom merge și la Uzina Electrică, n-o să mai fie nici un pionier printre noi, cei dintr-a VII-a, care să nu cunoască electricitatea", a scris în jurnalul de zi al unității, spunîndu-și impresiile despre excursie pioniera Elena Munteanu, dintr-a VII B.

Șt. ZAIDES

Așa am înțeles mai bine

De cum am pășit în sală, în fața noastră s-au înșirat o mulțime de mașini. Ne opream privirile asupra fiecăreia dar nu le cunoșteam. Muncitorii însă, foarte prietenoși și tovarășa profesoară ne-au scos din încurcătură. Incetul cu încetul ne-am obișnuit și cu mașinile. Nu ne-a fost prea greu să recunoaștem, după cele învățate la fizică, motorul Diesel sau dinamul.

Toți eram foarte atenți. Chiar și cei mai neastîmpărați altădată, priveau acum cu interes statorul, rotorul periuțele dinamului. Intr-o altă încăpere noi am mai văzut două electromotoare mici care au rolul de a scoate apa din bazine pentru a o trimite în uzină.

Vizita la uzina electrică ne-a plăcut și ne-a ajutat mult la repetarea fizicii.

Detașamentul clasei a VII-a
Școala de 7 ani mixtă Dorohoi

Primul meu examen

Anul acesta dau pentru prima oară examen. Cînd mă gîndesc la acest lucru, mi-e cam frică. Oare, cum va fi? mă întreb. Mi-amintesc însă îndată ce ne-a spus tovarășa învățătoare: „Nu trebuie să vă temeți copii! La examen veți răspunde din lecțiile învățate din cărțile voastre".

Eu am învățat întotdeauna lecțiile în timpul anului, dar mai învăț și acum. Mai bine zis, acum repet. La limba romînă, de exemplu, citesc și învăț bine definițiile la gramatică. La aritmetică rezolv probleme și fac multe exerciții cu cele patru operațiuni. Aștept nerăbdătoare examenul și după ce-l voi da, vă voi spune cum a fost.

Marioara SECU
cl. a IV-a
Școala de 7 ani — com. Doștat
reg. Hunedoara

Prin patria noastră dragă

O inovaţie

Auzind despre o inovaţie, eşti întotdeauna gata să-ţi închipui cine ştie ce aparate complicate şi bazate pe cine ştie ce principii noi! Intr-adevăr, se poate şi aşa, dar sînt şi unele înfăptuiri care te uimesc prin simplitatea lor: Şi atunci te loveşti cu palma peste frunte: „Cum de nu m-am gîndit şi eu — e atît de simplu!"

Aşa au făcut probabil şi cei care — primii — au luat cunoştinţă de inovaţia tovarăşilor Mureşan Andrei şi Graur Corneliu de la Intreprinderea de Construcţii 905 din Baia Mare.

Cum cimentul trebuitor construcţiilor din oraş era descărcat cu lopata, încărcat în camioane tot cu lopata şi depus în magazie, apoi încărcat din nou în camioane şi adus în cele din urmă pe şantiere, tovarăşii au băgat de seamă că astfel se iroseşte multă muncă manuală şi mult ciment. Drept care au născocit nişte cutii închise, de tablă, cu mînere şi cu o capacitate de 50 kg. Acum, îndată ce soseşte în gară, cimentul e introdus în aceste cutii şi nu mai e scos din ele pînă pe şantier. Rezultatul? Treaba care înainte trebuia făcută în nori de praf, de către cinci muncitori, e acum îndeplinită de doi oameni, repede şi în aer curat. Şi gîndiţi-vă, cele 10.000 kg. ciment care înainte erau irosite în timp de un trimestru sînt acum întrebuinţate cu folos. E bine de ştiut că 10.000 kg. de ciment ajung pentru construirea a 6 locuinţe muncitoreşti.

Oaspeţii vor fi gazde

Acum vreo două săptămîni, colectiviştii din Pricaz au avut oaspeţi: un grup de ţărani muncitori din comuna Brănişca. Veniseră să vadă „la faţa locului" felul de trai al colectiviştilor. Aceştia, mîndri şi siguri de ei, i-au primit frăţeşte:

— Iată, mergeţi unde vreţi; pe cîmp, prin case, prin hambare! Vorba aceea: numai cine vede crede!

Oaspeţii nu s-au lăsat rugaţi mult. Au ieşit pe ogor şi au fost uimiţi de holdele colectiviştilor, al căror grîu era mult mai mare şi mai frumos decît al brănişcenilor. Au intrat în saivanul celor 900 de oi şi au fost mulţumiţi. N-au ocolit nici ferma de porci, unde au găsit locatari mulţi, rotofei şi curaţi.

Mulţi colectivişti le-au arătat casele lor ridicate nu de mult.

La plecare, brănişcenii le-au promis colectiviştilor:

— O să facem şi noi în curînd o gospodărie colectivă. Atunci o să vă poftim la noi. Şi credem că o să vă placă!

★

La G.A.S. „Dilga" raionul Lehliu, lucrătorii au început cercuitul şi legatul viţei de vie.

★

★ ★

Să pornim, dragi cititori, împreună, să aflăm cîteva din cele ce se pregătesc pentru voi în cinstea lui 1 Iunie, Ziua Internaţională a Copilului. Să intrăm numai pentru cîteva clipe la magazinul „Trei ursuleţi" din Capitală. Iată un colţ care pare o ţară de basme. Păpuşi de toate mărimile, căţeluşi şi pisici de pluş, cu ochi strălucitori de mărgele. Toate acestea sînt pregătite pentru voi.

Să trecem acum pe la magazinul „Confecţia". Acolo poţi să-ţi alegi rochiţele, hăinuţele cele mai frumos colorate. Iar dacă cumva haina pe care ţi-ai ales-o este prea mică sau prea mare, să ştii că acolo funcţionează un atelier care ţi le potriveşte întocmai pe măsură.

Pe copiii din Oraşul Stalin îi aşteaptă o altă surpriză la 1 Iunie „Loteria cărţii pentru copii". In toate librăriile din oraş se găsesc bilete. Cu 1,50 lei îţi poţi cumpăra un bilet, iar la 1 Iunie, în „Livada Poştei" din Oraşul Stalin, va avea loc tragerea. Premiile sînt atrăgătoare: o bicicletă pentru premiul I-; serviete cu cărţi, stilouri, creioane automate pentru celelalte premii.

Dar nici cei care nu vor cîştiga nu vor avea motiv de supărare, fiindcă după tragere vor putea primi cărţi în valoare de 1 leu de la orice librărie din oraş.

Să intrăm acum la „Teatrul Ţăndărică". Din păcate, neastîmpăratul Ţăndărică n-are vreme pentru noi. Se pregăteşte de zor. Va colinda prin multe cămine de copii şi-i va înveseli pe cei mici cu glumele lui.

Cu multă nerăbdare este aşteptată de copii seara de basme. Iubitul maestru Sadoveanu, cu minunatul lui dar de povestitor, vă va povesti în cinstea zilei voastre, dragi copii, cele mai frumoase basme.

Şi însfîrşit, cea mai mare surpriză va fi serbarea din Parcul de Cultură şi Odihnă „I. V. Stalin" din Bucureşti. Fiind o serbare a cîntecului şi a jocului, este lesne de înţeles că vor veni aici cele mai bune echipe din Capitală şi vor prezenta programe artistice.

Ceea ce am văzut noi împreună e numai o parte din bucuriile pe care le va aduce copiilor din patria noastră 1 Iunie.

Filme anume pentru copii, competiţii sportive, expoziţii, concursuri, sînt bucurii care vă aşteaptă pe voi, dragi copii.

Intîmpinînd cel de-al doilea Congres al U. T. M., în regiunea Bucureşti...

- 8.500 de tineri şi tinere din S.M.T.-uri, gospodării agricole colective şi de stat sînt cuprinşi într-o largă întrecere socialistă.
- 9.600 de tineri din sectorul individual iau parte la această întrecere.
- 220 de echipe de tineret au luat fiinţă în cadrul brigăzilor de cîmp, contribuind astfel la buna desfăşurare a însămînţărilor de primăvară în gospodării agricole colective şi de stat
- 742 de tineri care şi-au îndeplinit stagiul militar au intrat în S.M.T.-uri, să lucreze ca tractorişti
- 4.200.000 de puieţi forestieri şi de pomi fructiferi au fost plantaţi de către tineri.
- 9.400 de tineri au intrat, de la Congresul al II-lea al P.M.R. şi pînă acum, în unităţi agricole socialiste.
- 23 de întovărăşiri agricole au fost înfiinţate prin contribuţia organizaţiilor U.T.M. sprijinite de organele de partid.

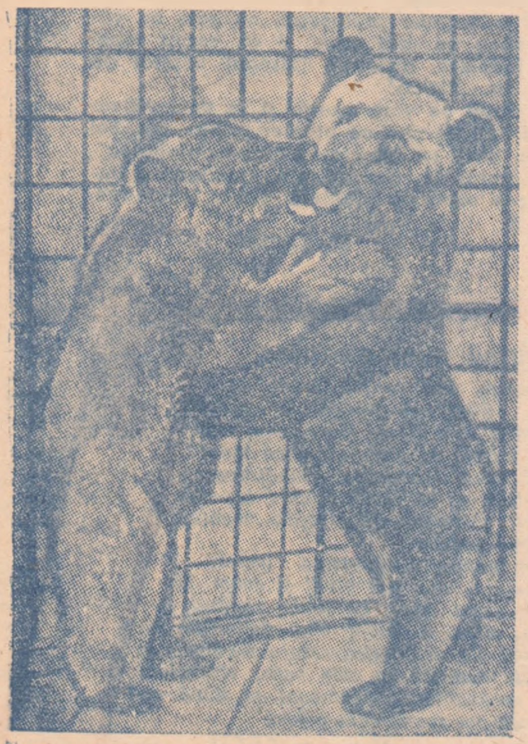
Vrednici de laudă

In Cîmpia Turzii se află uzinele „Industria sîrmei". Mulţi muncitori de aci sînt vrednici de laudă pentru felul în care lucrează. In ultima vreme, cei mai buni dintre ei s-au dovedit a fi laminatorii care, în luna trecută, au dat patriei 875 tone laminate peste plan.

Dar orice bun muncitor ştie că în afara depăşirilor de plan — şi economiile sînt de mare preţ. Acest lucru îl ştiu — şi îl înfăptuiesc — şi laminatorii despre care vorbim. Şi cum graiul cifrelor e mai nimerit, atunci cînd vrei să dovedeşti ceva în asemenea prilejuri, trebuie să amintim numaidecît echipa tovarăşului Gheorghe Toşa, care a realizat economii în valoare de 66.206 lei şi echipa tovarăşului Vasile Rusu, care a realizat economii de 47.885 lei.

Şi trebuie să ştiţi, că acestea sînt numai două din multele exemple care se mai pot da.

Niki, ursuleţul dăruit de tovarăşii N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov, prinţesei engleze Ana, locuieşte acum în grădina zoologică din Londra. După cum vedeţi, Niki se joacă acum cu un prieten nou.

Povestea unor zicători

Inţelepciunea poporului se oglindeşte şi în zicători.

Ştiţi, de exemplu, care este istoricul zicătoarei „Şi-a aprins paie-n cap?" Era obiceiul la turci ca, ori de cîte ori ieşea sultanul să se plimbe prin oraş, cei ce aveau să dea vreo jalbă la împărăţie, se înşirau pe amîndouă părţi ale uliţelor. Unii aprindeau cîte o rogojină şi o ţineau aprinsă pe cap „semn că arde inima în ei de amărăciune, cum le arde rogojina pe cap". Romînii, care se jeluiau şi ei la Ţarigrad, au văzut obiceiul şi l-au împrumutat. Astăzi zicătoarea se referă la cei ce dau de belea unde nici nu se gîndesc, sau fac lucruri necugetate după care suportă urmări.

Dar zicătoarea „L-a prins cu ocaua mică" — ştiţi de cînd datează? Ea a rămas din vremea Fanarioţilor, cînd negustorii, prinşi înşelînd la cîntar, erau ţintuiţi în pragul prăvăliei lor de sfîrcul urechii.

Este interesant şi istoricul zicătoarei „A tăia nodul gordian". Se spune că la carul plugarului Gordius, ales rege al Frigiei, nodul ce lega jugul de oişte, era făcut cu atîta măiestrie încît nu i se puteau descoperi capetele. Dar un oracol făgăduise imperiul Asiei aceluia care va izbuti să-l desnoade. După mai multe încercări zadarnice, Alexandru cel Mare tăie nodul cu sabia. Semnificaţia zicătoarei este înlăturarea unei piedici ditnr-odată, fără şovăire.

După cum aţi văzut, multe zicători îşi au rădăcinile înfipte adînc în trecutul istoric.

Tocilarul

I

Ca un papagal învaţă,
dar nu vrea să şi gîndească.
C-o-ntrebare mai isteaţă
îl laşi iute... gură-cască.

II

Ani, formule, ca pe aţă
le înşiră făr' s-oprească.
Ca un papagal învaţă,
dar nu vrea să şi gîndească.

III

Un prieten, dimineaţă,
l-a-ntrebat: cum face-o broască?
Pe-asta de-unde s-o cunoască?!!
...n-a ajuns decît la raţă.
Ca un papagal învaţă!

Viorel BURLACU

PERFORMANȚE!

În raionul 1 Mai din București s-au desfășurat zilele acestea probele de atletism ale Spartachiadei pionierilor din raion. Sportivii au realizat frumoase performanțe la alergări, sărituri în lungime și înălțime.

1. Concurenții încolonați se îndreaptă către locul de desfășurare a probelor.

2. Florescu Felicia, de la Școala de 7 ani, nr. 22 fete, a realizat cel mai bun timp (9,6) la proba de alergări 60 m. (Categoria a II-a, 13—14 ani).

3. Axente Mircea de la Școala medie nr. 12 băieți, și-a lăsat cu mult în urmă adversarii, sărind 1,40 m. înălțime.

4. Iată-l și pe Dumitrescu Vasile, cîștigătorul probei de săritură în lungime la categoria I (11—12 ani). El a realizat 4,10 m.

1

2

3

4

Cum s-a născut această dorință?

Șuigan Roman vrea să devină un bun agricultor. Asta o spune răspicat oricui îl întreabă. Firește, sînteți curioși să aflați cum s-a născut această dorință în sufletul lui.

Iată, în primul rînd trebuie să știți că la Școala romînă de 7 ani din Suplacul de Barcău, unde învață el, activitatea pe lotul școlar e una din cele mai de seamă. Școala are o adevărată livadă cu pomi fructiferi, pe care îi îngrijesc tinerii naturaliști. Și, precum vă așteptați, Roman se află printre naturaliștii buni ai școlii.

Desigur, în școală s-au făcut și multe experiențe pe lot. Chiar Roman a avut în grijă o răsadniță, de care s-a ocupat de cînd omătul era încă mare. Apoi, dacă a văzut cum se fac probele de germinație, experiențele cu grîul de toamnă și cel de primăvară la școală, s-a apucat să facă și el acasă asemenea experiențe. Ba a mai altoit vița de vie, obținînd un soi superior.

Toate ca toate, dar cartoful în două etaje i-a produs o mare uimire. Zile întregi a stat lîngă groapa special pregătită, cu gunoi și bălegar la fund. Cartofii au încolțit și au crescut. Cînd s-au făcut mărișori, s-a mai pus un strat de pămînt. Ei, planta a făcut tuberculi întîi la fund, unde se afla rădăcina, și a mai făcut un rînd de tuberculi ceva mai sus, acolo unde fusese a doua oară acoperită cu pămînt.

„Vasăzică, cele învățate despre Miciurin, nu sînt basme. Natura poate fi silită într-adevăr să dea omului tot soiul de bunătăți“ — a gîndit Roman.

Astfel, munca pe lotul școlar a devenit pentru el o pasiune. Cum își termină lecțiile, dă fuga în grădina lui sau pe lotul școlii. Treabă se găsește de făcut oricînd. De aceea, colectivul de conducere al detașamentului s-a cam luat de gînduri.

— Ia ascultă, Romane, îi zic cîteodată, tu nu te mai joci deloc?

La care Roman se înroșește și tace, fiindcă știe că nici așa cum face el nu-i bine. Dar lasă, va veni vacanța și atunci va avea timp și pentru joacă.

Iată, astea sînt cauzele pentru care Roman vrea neapărat să devină agricultor. Dar să ne înțelegem, nu orice fel de agricultor; un agricultor bine pregătit, a cărui muncă să se întemeieze pe știință.

Al. MIHU

Din experiența pionierilor sovietici

Intîmplarea din parc

Intîmplarea s-a petrecut la începutul lui martie în parcul Sokolniki. Deodată auzii:

— Nikolai Petrov îți ordon să pleci imediat acasă! Iți ordon, îți ordon repeta el într-una.

Eu m-am uitat înapoi și m-am oprit uimită. Văzui un pionier de vreo 13 ani.

— De multe ori îți ordoni așa cu voce tare?

— A nu, numai cînd sînt singur. Imi repet de cîteva ori; o dată văd că nu merge. Iată acum trebuie să-mi fac lecțiile dar nu mă-ndur să plec. Nici eu nu mă-ndur dar trebuie.

Am intrat în vorbă cu el.

— Cum înveți?

— Acum bine. Astă toamnă era mai rău: lecțiile nu le pregăteam decît rareori; mai mult hoinăream și uitam de lecții. Acasă părinții mă certau, dar degeaba. Nu știu ce s-ar fi întîmplat dacă nu m-ar fi ajutat un colonel. Intr-un rînd am primit un doi la gramatică. M-am speriat rău pentru că tata mă avertizase mai dinainte: „Dacă mai primești vreun doi să nu mai dai ochii cu mine“.

Și așa am plecat dar nu acasă ci în parc. Stăteam pe o bancă. Incepuse să se întunece și mie nu-mi venea să plec. Apoi am început să plîng.

Deodată cineva mă apucă de umăr. Mă uitai și văzui un colonel. „Ce-i cu tine la ora asta aici? Și încă plîngi. Ce s-a întîmplat?

Felul în care îmi vorbea m-a înfuriat: „Ce aveți cu mine?“

„Cum ce am? Intotdeauna vorbești așa cu cei mai mari?“

Eu i-am întors spatele și am dat să plec, dar colonelul s-a răstit la mine. „Dre-e-pți!!!“

Și m-am oprit. „Care va să zică știi să te supui ordinelor, înseamnă că poți să și comanzi, a zis colonelul. Acum spune-mi ce s-a întîmplat?“

Eu i-am povestit totul din fir-a-păr. Colonelul mi-a pus mîna pe umăr și mi-a spus: Totul depinde de tine însuți. Voința ți-e cam slabă, tovarășe. Trebuie călită.

„Dar cum s-o călesc?“ l-am întrebat. „Foarte simplu. Iți amintești că Meresiev a învățat să danseze pe proteze? Crezi că lui i-a fost ușor? Invață-te și tu să-ți ordoni și să îndeplinești ordinile. Cînd n-ai chef de lecții sau să te pregătești pentru examene ordonă-ți“. Apoi mă ciocăni cu degetul în frunte și-mi spuse: „Iar dacă acest cetățean inconștient nu înțelege dintr-un cuvînt, repetă-i de cîteva ori. Așa vei reuși!“

„De ce credeți asta?“ îl întrebai. „Dar eu te-am și verificat. Pentru început ordonă-ți să mergi imediat acasă și să asculți sfaturile tatălui tău. Apoi ordonă-ți să-ți îndrepți nota cît mai repede și nici să nu mai iei alte note proaste. Ordonă și execută, numai bagă de seamă: ordinele trebuiesc bine chibzuite. Ai înțeles?“ „Am înțeles“, am răspuns eu.

In vacanța de iarnă ne întîlneam des.

— Și acum colonelul e mulțumit de tine?

— Nu prea, pentru că, zice, nu sînt încă un om cu voință. După examene mă voi întîlni din nou cu colonelul și cred că atunci voi avea destulă putere de voință, ați văzut doar cum mă antrenez, a zîmbit Kolea.

Aci noi ne-am despărțit. Uitîndu-mă în urma lui mi-am zis:

Un asemenea om își va ajunge scopul.

K. MAHOVA

INSULA CIPRU

Insula Cipru îşi înalţă formele stîncoase şi ciudate la 65 Km de coasta Turciei, în mijlocul valurilor albastre ale Mediteranei. Din spuma străvezie şi gingaşă a acestor valuri, spune o străveche legendă a grecilor că s-ar fi născut Afrodita — zeiţa frumuseţii. De altfel, trecutul insulei e strîns legat de istoria Greciei şi deseori plugurile ţăranilor ciprioţi scot la iveală, din ţarină, statui antice de o rară frumuseţe.

Populaţia — puţin numeroasă — a insulei e cam de o jumătate de milion de locuitori, dintre care 400.000 vorbesc limba greacă, iar suprafaţa ei e de 9.251 km.p.

Dar, cu tot teritoriul ei mic şi cu puţinii ei locuitori, insula Cipru a avut o istorie zbuciumată şi plină de încercări. Prin secolul al XV-lea se ştie că Ciprul ajunsese în stăpînirea Veneţiei, pe atunci mare putere. Dar în 1571 turcii îi alungară pe veneţieni şi, astfel, imperiul otoman devine proprietarul insulei. Stăpînirea otomană, barbară şi sîngeroasă, durează pînă în 1878, cînd turcii „închiriază" pur şi simplu englezilor insula, chipurile pentru scurtă vreme. (In schimb Anglia se obliga să dea anumite ajutoare de război Turciei). Dar, în 1914, Anglia anexează Ciprul şi cîţiva ani după aceea îl declară colonie britanică...

Aşa cum au luptat împotriva stăpînirii turceşti, ciprioţii s-au împotrivit şi se împotrivesc cu îndîrjire colonialismului britanic, care le sugrumă libertatea şi îi aduce în stare de mizerie. Dar colonialiştii se agaţă cu sălbăticie şi disperare de mica insulă. Ar părea ciudat la prima vedere, deoarece Ciprul, cu toată natura lui pitorească, nu e o ţară prea bogată.

De la capul Koramakitis la capul Andreas, insula Cipru e străbătută de două lanţuri de munţi între care se află o cîmpie îngustă. Messaria. In cîmpia aceasta se practică o agricultură primitivă, cu recolte slabe de grîu, orz şi cartofi. Rîuri care să curgă tot anul nu există. Cel mai mare dintre ele, Pideas, are apă numai şase săptămîni. Pe pantele munţilor cresc tufişuri — maquis — iar de pe la 500 m. încep pădurile de chiparoşi şi cedri, care ocupă cam 20% din suprafaţa insulei. Se mai află în Cipru plantaţii de măslini, lămîi şi vii cu struguri de soi. Subsolul conţine îndeosebi aramă (de aici numele latinesc al aramei — cupru).

Deci, colonialiştii nu au prea multe bogăţii de jefuit. Dar altele sînt, în special, interesele lor: Ciprul le serveşte drept staţie şi „santinelă" în drumul spre acapararea petrolului din Iordania, Irak şi Persia. Şi apoi, prin aşezarea sa geografică în Mediterană, insula este o poziţie militară, strategică şi imperialiştii îi acordă mare însemnătate în planurile lor războinice. Iată de ce colonialiştii englezi nu vor să lase din mîini insula şi reprimă sîngeros acţiunile de eliberare duse de patrioţii Ciprului.

Un tînăr cipriot, arestat pe stradă, e tîrît cu forţa la poliţie.

Nenumărate şi crîncene sînt măsurile luate de stăpînirea britanică pentru a înăbuşi lupta ciprioţilor. De curînd, doi tineri luptători, *Mihalakis Karaolis şi Andreas Demetrius*, au fost executaţi prin spînzurătoare. Arhiepiscopul Makarios, fruntaşul mişcării patriotice din Cipru, a fost exilat într-o insulă depărtată din Oceanul Indian. Ciprul întreg a fost transformat într-un lagăr de concentrare în care domneşte teroarea. Locuitorilor li s-a interzis să iasă pe străzi la anumite ore. A fost interzis chiar şi pescuitul, una din principalele surse de hrană a populaţiei. Pretutindeni circulă patrule înarmate şi, deseori, trecătorii se pomenesc arestaţi fără motiv şi închişi între reţele de sîrmă ghimpată. Guvernatorul englez Harding a pus premiu cinci mii de lire pentru orice denunţ antipatriotic...

In faţa teroarei, ciprioţii nu stau însă cu braţele încrucişate. Tineri şi bătrîni, copii şi femei, ei se împotrivesc eroic, din toate puterile. Zeci de demonstraţii şi greve au loc în oraşele Ciprului. Cu toată paza straşnică, în zorii zilei zidurile caselor sînt pline de inscripţii: „Englezii să se care acasă!", Mulţi ciprioţi fug în munţi, în rîndurile partizanilor. Tot poporul participă la luptă. Cînd guvernatorul englez a închis — drept represalii — şcoala Samuel din Nicosia (capitala Ciprului), copiii din Paphos, la 200 km depărtare, au declarat grevă, părăsind pentru cîteva zile băncile şcolii...

La Nicosia, soţiile şi copiii militanţilor comunişti cer eliberarea acestora.

Micul, dar viteazul popor al Ciprului îşi apără cu dîrzenie libertatea, făcînd să tremure inimile asupritorilor. Alături de lupta lor sînt oamenii cinstiti din lumea întreagă.

Vasile MANUCEANU

CARNET SPORTIV

Zilele acestea la Praga s-a terminat cea de a IX-a ediţie a „Cursei Păcii", la care au participat ciclişti reprezentînd 24 de ţări.

Echipa R.P.R., şi în special Constantin Dumitrescu, a realizat o performanţă frumoasă. Luptînd eroic, Constantin Dumitrescu, a reuşit ca, în decursul celor 14 etape ale cursei, să-şi menţină un loc de frunte, îmbrăcînd, la sfîrşitul uneia dintre etape, tricoul galben.

Constantin Dumitrescu a fost însă învins în ultima etapă de Krolak (R. P. Polonă), care s-a situat în fruntea clasamentului individual.

Pe locul II se află Constantin Dumitrescu (R.P.R.), iar pe locul III, Kolumbeţ (U.R.S.S.).

In clasamentul pe echipe, locul întîi îl deţine echipa U.R.S.S., locul al doilea echipa R. P. Polone,

Duminică 20 mai a avut loc la Bucureşti meciul de fotbal între cunoscuta echipă engleză Lutton Town şi echipa Dinamo-Bucureşti.

Deşi ambele echipe au depus serioase eforturi, repriza I-a s-a terminat fără ca vreuna din ele să marcheze.

Jocul a devenit mai intens în cea de a doua repriză, cînd Nicuşor (Dinamo) a reuşit în minutul şase să marcheze primul gol în favoarea echipei bucureştene.

Cu tot avantajul creiat însă, englezii reuşesc ca prin contraatacuri viguroase să egaleze scorul, iar spre sfîrşitul reprizei să marcheze golul care le-a adus victoria.

Meciul s-a terminat cu rezultatul de 2—1 pentru echipa engleză Lutton Town.

Harlequins este una din cele mai bune şi mai cunoscute echipe de rugbi din Anglia. De aceea, atît jucătorii romîni, cît şi publicul au aşteptat cu multă nerăbdare întîlnirea dintre selecţionata primă de rugbi a Capitalei şi echipa engleză.

Deşi Harlequins învinsese categoric, cu cîteva zile mai înainte selecţionata a II-a a Bucureştiului la mare diferenţă de scor (10-0), jucătorii noştri au înfruntat cu curaj adversarul.

După ce echipa engleză a condus la un moment dat cu 5-0, rugbiştii bucureşteni au găsit în ei forţa pentru a trece la contraatac, reuşind nu numai să egaleze, dar să şi întreacă echipa engleză, rezultatul final fiind 14-10 pentru echipa noastră.

Spectatorii au avut prilejul să asiste la un meci pasionant, în care ambele echipe au dovedit o bună pregătire, curaj şi dorinţa de a învinge.

CITIŢI aceste cărţi

— De ce plînge surioara ta, Tudorele?

— Ursuleţul ei de pluş şi-a rupt un picior.

— Hm, e un lucru grav. Trebuie chemat îndată doctorul Aumădoare.

— Dar nu-l cunosc!

— Cum, nu ştii cine-i doctorul Aumădoare? Atunci haidem spre „cabinetul" lui şi-am să-ţi povestesc pe drum despre el. Doctorul Aumădoare este un doctor foarte priceput. Găseşte leacuri pentru toate bolile. Odată, a fost chemat urgent în Africa unde bîntuia o molimă necruţătoare. Pe hipopotănaşi îi dureau burticile, struţişorii, săracii, guiţau ca godacii şi aveau febră, lăcusta îşi scrîntise un umăr, rechinuţii sufereau de dinţi. Dar, în sfîrşit, toată lumea fu vindecată de doctorul Aumădoare, care dădu hipopotănaşilor o şocolată, puilor de cămile le dădu ou cu lapte şi lapte cu ou şi le puse tuturor termometre la subţiori. Zece nopţi la rînd n-a dormit doctorul Aumădoare, ca să pună pe picioare bolnavii.

Dar, pentru că mai e mult pînă la casa bunului doctor, hai să-ţi vorbesc şi despre cîţiva prieteni ai lui Aumădoare Fedora Egorovna e o bătrînă cumsecade şi gospodină fără pereche, dar n-a fost întotdeauna aşa harnică. Cine mi-a spus? Ştii cine: samovarul, farfurioarele ,cratiţa şi fierul de călcat. Ele mi-au povestit cum într-o zi au luat-o toate razna spre pădure, pentru că li se făcuse lehamite de dezordinea în care le ţinea Fedora. Şi nu s-au întors acasă decît atunci cînd gospodina le-a promis c-o să le spele şi o să se facă femeie de treabă.

— Dar uite că am ajuns. Cum, te miri că intrăm într-o librărie? Păi, aici stau doctorul Aumădoare, Feodora şi ceilalţi, despre care nu ţi-am povestit. Ai să-i afli în cartea „Poveşti" de K. Ciukovski, apărută de curînd în Editura Tineretului.

Văd că ai pus ochii şi pe altă carte: „Tartarin din Tarascon" de A. Daudet. Cumpăr-o! Nu se poate să nu cunoşti şi tu peripeţiile lui Tartarin — marele om care niciodată n-a trecut de graniţele oraşului său natal, dar care, împins de împrejurări, se hotărăşte să pornească la vînătoare de lei în deşert. S-a încărcat din cap pînă-n picioare cu arme şi a pornit să caute leii. Numai că, pînă la urmă, Tartarin a nimerit într-un ţinut în care nu mai era nici pomeneală de lei. Şi totuşi, Tartarin a vînat ceva... Dar e mai bine să constaţi tu însuţi, căci farmecul peripeţiilor „marelui viteaz" au mai multă putere atunci cînd le citeşti singur.

Elena DRAGOŞ

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii. tel 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.